

† C O R N E L I U

PRIN HARUL LUI DUMNEZEU,

EPISCOP AL STRĂVECHII EPISCOPII
A HUȘILOR,

**Slujitorilor Bisericii Mântuitorului
Iisus Hristos și vestitorilor Învierii,
precum și tuturor evlavioșilor creștini
care așteaptă învierea morților
și viața veacului fără sfârșit:
Har, pace și bucurie de la Iisus
Domnul Cel mort și înviat,
iar de la noi vrednică
și de netăgăduit mărturisire**

Hristos a înviat!

In dimineața zilei celei pe care Domnul a făcut-o, „*să ne bucurăm și să ne veselim în ea*“, îngerul Domnului vestește sfințelilor purtătoare de mir, biruința vieții asupra morții: „*Căutați pe Iisus Cel răstignit? A înviat, nu este aici, iată locul*

unde L-au pus, mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că în Galileea îl veți vedea, după cum v-a spus “ **Marcu 16, 6-7.**

De atunci până la sfârșitul acestei lumi trecătoare, Biserica va vesti învierea și viața, mărturisindu-o cu toată puterea ei, în marmurul durerilor și suferințelor provocate de păcat și moarte.

Puterea învierii și taina Sfințelor Paști ne cheamă pe toți spre adâncă privire asupra celor întâmplate atunci și spre cele pe care noi cei de astăzi le trăim.

Cu puterea credinței descoperim taina vieții și Învierii, Mântuitorul nostru a biruit prin cruce moartea și stăpânirea ei, a deschis noua împărăție netrecătoare și ne cheamă pe toți la iertare și câștigarea vieții celei fără sfârșit. Sfânta Înviere precedată de durerile trădării, urii, spinilor, crucii și morții ne arată că, astăzi, Domnul ne cheamă pe toți la masa bucuriei, a gustării din izvorul vieții și a mărturisirii cât de bun este Domnul cu noi!

Zilele suferințelor și pătimirilor Sale, când toți L-au părăsit, ne-au amintit de nesiguranța și lipsa de fidelitate a semenilor noștri. Pe crucea din Ierusalim în durerile morții, pentru noi și pentru păcatele noastre, Domnul rămâne înconjurat de doi oameni care-și primeau plata pentru fărâdelegile și nedreptățile lor. În mijlocul celor doi pe cruce, sub chinurile

morții, însetat de salvarea noastră, singur cu ochii în lacrimi, sub satisfacția dornică de răzbunare a lumii fanatizată de legi omenești trecătoare și ucigătoare, Iisus Mântuitorul aștepta să împlinească până în sfârșit taina mântuirii noastre: *„Așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe Fiul Său ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“*
Ioan 3,16.

Omul aflat în partea dreaptă a Celui răstignit pe nedrept, își revine din întunericul în care trăise toată viața lui. El devine conștient că săvârșise păcate grele, că merita pedeapsa pentru ele, de aceea nu se răzvrătește, ci conștiința lui îmbrăcată de acum în smerenie începe să vorbească, cerând de la Cel nevinovat iertare. Între el și Iisus exista o prăpastie uriașă, cel dintâi era vinovat primindu-și cele cuvenite faptelor sale, Iisus Mântuitorul era dat morții fără a se găsi vreo vină în El. Este înfricoșător să observăm cum, până în ultima clipă un suflet poate rămâne insensibil la suferința semenului său. În timp ce Sângele Lui Hristos care spală păcatele noastre se varsă, cel aflat lângă el, tâlharul din stânga Îl sfidează, lipsindu-se și de viața aceasta trecătoare, și de cea veșnică fără sfârșit. Celălalt îl ceartă: *„Nu te temi tu de Dumnezeu, că ești în această osândă? Și noi pe drept, primim cele*

după faptele noastre. Acesta (Iisus) n-a săvârșit nici un rău“ **Luca 23-40,41.**

Este unul dintre cele mai mișcătoare evenimente petrecute înaintea morții Celui nevinovat. Un tâlhar care nu văzuse nicio minune săvârșită de Domnul, nu auzise de la El niciun cuvânt, nu Îl întâlnise niciodată, ci acum privea la suferințele Lui și la ura celor ce-L defăimau, își schimbă viața cerându-I iertare și rugându-L: „*Pomenește-mă, Doamne, când voi veni în împărăția Ta!*“ **Luca 23,42.**

În clipele de dureri ale morții, ale suferințelor, tâlharul cere nu ușurarea lor, nu coborârea de pe cruce, ci dorește ca Domnul să-și amintească de El în lumea de dincolo, în Împărăția Sa veșnică. În clipa agoniei morții, hulit, umilit, părăsit, lipsit de cămașa pentru care soldații romani aruncau sorți, Hristos dăruiește acestui om care-și schimbă viața prin credința în El, viața cea veșnică. Cuvintele Sale îl descoperă ca Dumnezeu care are putere asupra veșniciei, pentru El nu există trecut, nici viitor, ci prezent continuu: „*Astăzi vei fi cu Mine în rai*“ **Luca 23,43.**

Raiul sau paradisul devine realitate accesibilă celor care cred și-I urmează Domnului. Tâlharul cu numele Dismas va intra primul în această împărăție, va fi cel dintâi om mântuit. Cei doi tâlhari întruchipează două modalități ale morții care se vor perpetua până peste

veacuri. Tâlharul din stânga, răzvrătit, urător de oameni și Dumnezeu, rămâne până în ultima clipă insensibil și sub stăpânire a răului întrucât cere o minune, care, crede el, că i-ar salva pe toți trei. Dar pentru astfel de oameni îndoielnici, necredincioși, indiferenți și posedați de rău, nu se vor face niciodată minuni.

Minunea cea mare se va petrece cu celălalt, care primește iertarea, fiind călăuzitor tuturor celor ce doresc schimbarea vieții, chiar și în cele din urmă momente ale ei.

Iubiții mei frați și surori în Domnul Cel Înviat,

Din cele reamintite mai înainte, observăm două atitudini diametral opuse, datorate liberei opțiuni sau alegeri, a celor doi osândiți, unul este mântuit, celălalt pierde pentru totdeauna ambele vieți. Soarta tragică a celui pierdut care refuză credința și iertarea, demonstrează că Dumnezeu nu salvează pe oricine: „*Toți oamenii suntem chemați la mântuire*“ **1 Tim 2,4**, chiar cei împovărați cu păcate grele, dar pentru a fi vrednici de iertare, trebuie să credem și să mărturisim puterea iertării și vindecării Domnului nostru Iisus Hristos.

Tocmai aici descoperim și învățăm că, crucea desparte și deosebește pe cei aleși de cei pierduți. Pentru cei care ignoră puterea ei, învierea Domnului rămâne nelucrătoare în viața lor.

De ceva timp observăm cu tristețe lupta împotriva Bisericii și a slujitorilor ei, asemeni temutelor persecuții de altădată. Cei aflați în întunericul și umbra răutății păcatului, urăsc viața și mesajul ei. Biserica Mântuitorului nostru vestește și apără viața, și nu va înceta niciodată să o facă, aceasta fiind misiunea ei. Prezența Bisericii deranjează, ce se urmărește oare, încotro ne îndreptăm dacă refuzăm viața, nu avem altă alternativă decât moartea. Opțiunea libertății nu înseamnă anihilarea și distrugerea vieții. Biruința Domnului pe care astăzi o trăim anticipând începutul vieții celei veșnice este puterea noastră: „*Cu noi este Dumnezeu, Mântuitorul nostru, înțelegeți și vă plecați, căci iarăși veți putea, dar veți fi biruiți*“ **Isaia 8,9**. Cu mărturisirea Învierii Domnului vom birui, iar cei ce locuiesc „*în latura și umbra morții*“ **Isaia 9,1**, dacă astăzi nu se întorc asemeni tâlharului Dismas vor fi entități pierdute pentru totdeauna. Sfintele Paști ne cheamă la iertare și împăcare.

Puterea iertării Domnului este vizibilă și orice om este chemat astăzi să se apropie cu credință, căci iertare din mormânt a răsărit.

La fiecare mormânt să aprindem lumina ce străbate întunericul. Acolo vedem realitatea înșelătoare a puterii omenești.

Să descoperim astăzi în lumina Învierii, adevărul mai presus de tot ceea ce este omenească și mărturisind Învierea Domnului, trăim așteptând „ceruri și pământ nou“, în care va domni Cel mort și înviat, mângâindu-ne pe toți: „Nu vă temeți! Bucurați-vă! Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului. Amin!“ **Matei 28,9,20.**

Către Domnul vieții și al iertării, pururea fierbinte rugător,

† CORNELIU

EPISCOPUL HUȘILOR

